

Karol Rypala sa pozrel na zápästie a usúdil, že je čas na prestávku. Vo výške dvadsiatich metrov si vychutnáva na zeleninu bohatý sendvič, šiltovka na hlave sa posúva o niečo nižšie, slnko je agresívne. Panely, s ktorými manipuláciou strávi celé popoludnie, okupujú pofajčievajúci robotníci.

Jedlo končí v žalúdku, obedár odkladá do tašky a skôr, než siahne po ďalekohľade, dopraje si dúšok minerálky. Ďalekohľad je samozrejme vodotesný, to je však v kabíne žeriavu najnepodstatnejší údaj. Karol pri sa pri kúpe sústredil na zväčšenie (8x), zorné pole (110m) a rešpektovanú značku (Nikon). Nenápadny dizajn a vyššia cena zohrali marginálnu úlohu. Z okuliarov sníma ochranné kryty a ďalekohľad putuje k očiam.

A takto trávi Rypala svoje prestávky. Admirál z mostíka bez epoliet, ako feudálny panovník z hradnej veže pozoruje svoje do diaľky so rozpestierajúce panstvo. Rokmi nadobudol prax. Videl všeličo. Vystriedal už niekoľko ďalekohľadov, ktoré videli nespočet ženských tiel, prepletených s inými telami, telá vystreté na ležadlách, pokojne prijímajúce slnečné lúče. Dnešok nie je výnimkou-už týždeň pracuje na výstavbe moderného bytového komplexu. Brožúrka realitnej spoločnosti sľubuje potencionálnym nájomníkom *úchvatné kulisy centra mesta ako na dlani*, spolu s dostupnosťou obchodných centier. Leták mu v pohodlí obývačky pripadal ako ničím výnimočný reklamný text, za posledné dni mal ale dostatok času oceniť lokalitu a musel uznať, že je vskutku *exkluzívna*. A jeho optický pomocník mu dával zapravdu.

Ďalekohľad na chvíľu opúšťa periméter jeho tváre, prižmúri oči. „Exkluzívna,“ povie nahlas, ďalekohľad sa vracia k očiam, oči k brunetke s úzkou šijou na siedmom poschodí.

Nasledujúci deň bol o niečo menej ústretový-obloha mala farbu sivého huňatého koberca po ktorom prešiel ktosi kto stúpil do smoly. Viac krát skúšal nahliadnuť do domácností ponúkajúcich lascivné pokrmy, zatiahnuté žalúzie však potvrdili jeho teóriu spočívajúcu v tvrdení,

že nik nie je zvedavý na zlé počasie. Keď sa poveternostná situácia opakovala aj najbližšie dni, začala ním lomcovať panika-takýmto tempom bude musieť opustiť svoju nebeskú rozhl'adňu a dať sa do reči s ostatnými o aktuálnej forme Sergia Aguera, poprípade rozobrať horúcu tému o tom, ako už záloha Bayernu nie je čo bývala.

Zúfalo skúša šťastie aj po záverečnej. Všetci už odišli. Na celom stavenisku ostal iba strážnik, musí sa iba vrátiť po pár vecí, ktoré zabudol hore, tvrdil mu pred polhodinou. Počasie sa vyjasnilo, obloha evokuje viktoránskych maliarov, slnko sa derie cez olovené mraky s obrovskou intenzitou, ako nedočkavé dieťa opúšťajúce domov potom, čo si spravilo všetky domáce úlohy. Nič, čo by stálo za trpezlivú rekognoskáciu však nevidí, okná na niektorých bytoch sa lenivo otvárajú na vetračku. Záclony su strnulé v bezveternom neskorom popoludní. Výťahom klesá stále nižšie a nižšie, pred očami mu prebleskujú kusy konštrukcie, akoby klesal dolu ľudským skeletom. Pozdraví strážnika. Dvere staveniska sa za ním zamykajú, počuje veselý piskot. Mizerný deň.

Nevie zaspať. Jediným zdrojom zvuku sú brezy v parku, nepričítne zmietané jemným nočným vetrikom. Ruka klesá pod paplón, zápasí s pružnou gumičkou spodiek a vzápätí nachádza ,čo hľadala. Znovu zatvára oči, paplón klesá a stupá plynulo, pohyb pripomína dobre nastavený dýchací prístroj v nemocnici. Za privretými viečkami prebieha súkromné premietanie, film je však poškodený, políčka s akciou striedajú prázdne zábery na zatiahnuté okná,až kým sa film pretočí na svoj koniec a otvára oči.

Siaha po ovládači, nenápadne zariadenú obývačku okamžite polhltí tlmené svetlo a dobre známy hlas uvádzajúci dokumentárne seriály. „*Rovnováha síl sa čoskoro zmení,*“ náčuva z kuchyne, obrazovku ovládne rozostretý záber slnka zapadajúceho kdesi nad Kalahari. So šálkou kávy si sadá na gauč vo chvíli keď obrazovku

ovládnu imponantné levice snímané nočnou kamerou. „Levy väčšinu dňa trávia pohodlným lenošením , v noci sa z nich však stávajú nebezpeční lovci, a po krátkej pauze doplnenej dramatickou hudbou, hlas zlovestne dodáva „ svorka čoskoro v čriede zebier rozpúta apokalypsu.“ Nasledujúce minúty Rypala sleduje úspešný lov, zatiaľ čo káva na stole nenápadne stráca teplotu. Skôr než sa dokument začne venovať iným nočným aspektom divočiny, ponúkne ešte divákovi posledný záber na levicu s masívnym kusom mäsa trčiacim z papule. Pozornosť začne pútať *Pedetes capensis*, akýsi mix zajaca a klokana, Karol však nevie dostať z hlavy slová *noční, lovci, predátori*, či slovné spojenia ako *vycibrené zmysly* či *zabijácky inštinkt*. Rypala otvára okno, v žiadnom z bytov sa však nesvieti.

Stavba bytového

komplexu nadobúda každým dňom jasnejšie kontúry, s trochou imaginácie nie je ťažké predstaviť si spokojných, mladých predstaviteľov *middle managementu* ako ráno usrkávajú kávu a dopriavajú si majestátny výhľad z brožúrky. Karol je však o niečo skeptickejší. Možnosti, ktoré tento konkrétny *job* sľuboval, sa zďaleka nenaplnili. Oklamáný, sústreďuje sa na prácu. Žeriav má maximálnu nosnosť 32 ton, pri maximálnom predĺžení ramena, (60m), sa nosnosť zníži na 9 ton. *Ultra view* kabína ponúka dokonalý výhľad. „Naozaj?“ pomyslí si Rypala.

Prelom nastáva vo štvrtok, a to vo výške pätnástich metrov, o pol desiatej večer, na stoličke v kuchyni, za stolom s otvorenou bonboniérou, s ďalekohľadom upnutým na piate poschodie jednej z bytoviek krížom cez park. Karolove oči však nesledujú žiadnu *décolletage*. Vo vkusne zariadenej obývačke (police plné kníh, steny obohatené zarámovanými litografiami, sklenený dekoračný predmet na stole, pocit domova),sa odohráva čosi diametrálne odlišné. Napriek slnečnému dňu sa k

večeru príjemne ochladilo, k radosti viacerých obyvateľov, ktorí sa zmenu teploty rozhodli osláviť pootvorením okien a balkónových dverí. Karol, pochutnávajúci si na nugátovom dezerte, mal možnosť zazrieť slušne vyzerajúcu štyridsiatničku, zbierajúcu vysušené prádlo, ktorá sa v nestráženej chvíli podrbrala v rozkroku. Vydal sa na serpentínovú expedíciu zľava doprava, z desiateho na siedme, sledoval dvojicu sledujúcu seriál, o niečo nižšie zazrel pofajčievajúceho starčeka v pyžame, ktorý zmizol za žalúziami akonáhle matka z tretieho zavolala posledné deti domov. A potom vehementne gestikulujúca ruka na päťke. Karol na základe svojich znalostí o okolitých bytovkách vydedukoval, že ruka patrí osobe stojacej v kuchyni, zatiaľ čo subjekt diskusie sedel pred televízorom, vlasmi slabo pokrytú mužskú hlavu osvetľovala modrastá žiara televíznej obrazovky. Ruka zmizla v kuchyni a plešatá hlava skončila v dlaniach. Rypala, vzrušený príslubom dramatických udalostí ktoré by mohli nasledovať, ešte chvíľu pozoroval zúfaleho muža, po dvoch minútach sa však nič neudialo. Karol si povzdychol, doprial si pistáciový košíček zo stále prázdnejšieho obalu na stole a klesal dole poschodiami. Po chvíli musel rezignovane skonštatovať, že poschodia tri, štyri a dva ho z optického marazmu nevytiahnu (zo skúseností sa ani neunúval zmapovať dianie na prvom poschodí, jeden z bytov obýval samotársky paraplegik, druhý bol prázdny). S drobnou nádejou sa vrátil na piate.

K jeho radosti situácia medzičasom eskalovala. Obývacia izba sa zmenila na pantomimické divadlo, končatiny oboch zúčastnených lietali hore dole, dvojica sa presúvala po miestnosti a Karol si mohol iba predstaviť pestrý verbálny bryzgot zaplňajúci priestor. Lačne do seba voľno rukou hádzal ďalšie a ďalšie bonbóny, charakteristická chuť pistácií sa miešala s rafinovanosťou marcipánu za horkého doprovodu mandlí. Muž pristúpil k žene a svojou vysokou postavou ju úplne zakryl. Jediným náznakom ďalšej osoby boli tenké paže, klíčiace spod z mužových pazúch. Rypala si spomenul na *Vishnu* s viacerými končatinami a pokojným výrazom na tvári, aj keď situácia v obývačke naproti bola opakom trankvility. Natiahol sa po ďalšom kúsku bonboniéry, druhou pevne zvieral ďalekohľad. Neúspešne šmátral, a tak dianie na piatom na krátky okamih vystriedalo sklamanie z prázdneho obalu okupujúceho stôl. K obývačke sa vrátil práve v čase keď masívna sklenená miska,

dovtedy nečinne spočívajúca na konferenčnom stolíku, opakovane uštedrovala čomusi, čo predtým bývalo tvárou, lekcii z estetiky. Žena sediaca obkročmo na mužovi v polohe, ktorá by sa dala považovať za lascívnu, dokončila svoj čin k Rypalovmu úžasu po desiatich úderoch, Rypala s otvorenými ústami sledoval rýchlo sa pohybujúci hrudník, respirácia nikdy nebola manifestovaná tak výrazne, výjav mal nádych dávnej antickej drámy. Chemorecepčná zóna bila na poplach. Situácia si vypýtala daň v podobe zvýšenej produkcie slín v Rypalových ústach, ktorých alkalická nátura spočiatku zabránila najhoršiemu, Karol sa zhĺboka nadýchol, čím zabránil zvratkom aby sa dostali do pľúc, uzavretej štrbine medzi hlasivkami sa na istý čas podarilo udržať status quo, s blokádou súhlasila aj trubica medzi žalúdkom a dvanástnikom. Tento pakt netrval dlho, Rypala o chvíľku utekal na záchod. Keď sa vrátil do kuchyne, na čele sa mu ligotali drobné kvapôčky potu, ktoré tam vyslal milosrdný nervový systém, odbremenil ho. Na piatom bola tma.

Márne sa pokúšal zaspať, rádio naladil na stanicu s vážnou hudbou. Chopinové *Preludes*, vyjadrujúce tak veľa na malom priestore, nedokázali napriek svojim vzdušným, ľahko pôsobiacim vzletom poskytnúť patričné vykúpenie. Koniec-koncov, boli výsledkom tvrdej práce. Situáciu, ktorej svedkom sa pred pár minútami, by mal ohlasiť úradom, to však bolo ... Drobné intermezzo. V roku 2006 si Karol zakúpil digitálny kompaktný Nikon Coolpix L1- fotoaparát ho vyšiel na deväť tisíc korún. Napriek ľahkému, kompaktnému telu ponúkal slušný päťnásobný optický zoom a nahrávanie videa v kvalite 30 fps. *User friendly*, na Karolov vkus však trochu lenivý a za tie peniaze to nebola najlepšia kúpa. Rypala však bol otrokom zvyku a značka Nikon pre neho bola železnou košľou, priniesol veľa pozitívnych skúseností, ktoré neskôr vystriedala jedna obrovská nepríjemnosť...

Rypala skrátka nemohol ohlásiť vraždu

polícii, udal by sám seba. O spánok ukradnutá noc sa nesie v znamení káv a nesúrodého prechádzania po byte, spomenie si na Lexaurín v kúpeľni, Bromazepan utíši napätie a umožní mu prechodiť celú noc. Ráno sa ohlási oranžovými pásikmi predierajúcimi sa cez žalúziami zamrežovaným oknom, Karol medzi nimi vytvorí drobnú škáru pre unavené oko, napriek okolnostiam obloha sľubuje deň ako stvorený pre ďalekohľad. Karol ten svoj nenávratne poškodil, preklínal ho za všetky jeho technické vymoženosti a úchvatnú optiku, šošovky s viacerými antireflexnými vrstvami a vysokou priepustnosťou svetla nemali šancu pred precíznymi údermi kladiva počas Karolovho krátkeho, ale efektívneho amoku. Zavolať predákovi, v krátkom rozhovore nafingoval silnú nádchu doprevádzanú žalúdočnou nevoľnosťou. Predák nadšený nebol, bola to však prvá Rypalova péenka a tak nemohol veľmi namietat' a poprial mu skoré uzdravenie. Po telefonáte sa mu podarilo ukradnúť si trochu spánku.

Cestou na polikliniku nič nenasvedčovalo tomu, že by okolitý svet postrehol brutálnu vraždu vo vchode číslo 20A. Križujúc park míňal deti utekajúce do školy, debatujúce o videohrách, jemu nič nehovoriacich. Okolo miesta činu krúžili mamičky so spiacimi novorodencami v kočíkoch, dôchodcovia pokrikovali na psov, funiac zbierali exkrementy, ktoré psy vypustili z hlavy sotva dopadli na zem. V ordinácii zopár krát zakašľal a s balením Bromhexinu z lekárne sa pobral domov.

Pred dvadsiatkou bol nával. Dospelí a záškoláci sa tlačili okolo zeleno-bielej pásky na chodníku, kde sa im pred zrakmi ukrývalo telo, decentne schované pod čiernou plachtou. Karol sa natiahol a uvidel dobre známu, tenkú ruku, ktorá neposlušne vytrčala spod prikrývky.

Usmial sa, skôr než si to ktokoľvek stíhol všimnúť, vykročil k svojej bráne.

V kuchyni otvoril fľašu ruského štandardu, určenú pre neexistujúce návštevy, a uhol si riadny glg. Nerušene sledoval blikajúce svetlá sanitky oproti, ktorá do svojich útrobov opatrne a so všetkou vážnosťou prijímala telesné pozostatky mladej ženy za asistencie medikov. Automobil sa rozlúčil zvukovým signálom, ktorým rozostúpil tých pár zvedavcov odhľadlaných zostať až do konca. Sanitka zmizla za rohom, postávajúce skupinky sa definitívne rozpráchlili, nik nebol očividne

zvedavý na rutínne policajne úkony zabezpečovania miesta činu, zvedvaci z okolitých okien sa vrátili k bublajúcim polievkam v kuchyniach.

Aj Rypala zavrel okno a zatiahol žalúzie. Premýšľajúc, ako strávi voľný deň zamieril do obývačky, cestou stúpil na zatúlané sklíčko, ktoré kedysi tvorilo zdroj jeho najväčších slastí. Zodvihol ho a nastavil ho proti svetlu.

„Budem si musieť kúpiť nový ďalekohľad,“ pomyslel si.